

© 2010 M. Hoogeboom
Omslagontwerp: M.S. Hoogland
ISBN 978 94 021 1541 3

NAVIDAD ROUGE

M.S. Hoogland

1 | Stranger in the Night

Ik liep het hotel binnen.

In het restaurant was de speciaal voor Kerst ingehuurd pianist een Nocturne aan het spelen. Het kostte zijn klanken moeite niet te verdrinken in de gesprekken en het geluid van bestek, ratelend op tientallen borden. Terwijl ik door de lobby naar het receptiekantoor liep zag ik ze zitten, de gasten, keurig gekleed aan de zesde of zevende gang van het kerstdiner. Een enkeling zag mij als een schim langs zijn of haar ooghoek schieten, wat ik merkte aan een hoofd dat hier en daar als in een reflex even mijn kant op draaide.

“Sorry Max, maar we hebben geen corsages meer,” zei Ellis, de receptioniste die ik vanavond afloste. Haar mededeling brak niet bepaald mijn hart. Toch deed ik alsof en zei: “Hè, wat jammer nou.”

Ze trapte er niet in. Lachend zei ze dat het me koud liet, waarna ze vroeg of alles goed was, op die net niet echt geïnteresseerde manier waarop je dat aan mensen vraagt.

“Mwoah, jawel hoor,” antwoordde ik en hing mijn jas over één van de twee bureaustoelen in het kantoortje. Uit angst voor de stemmen en het bestek zag ik er vanaf mijn gebruikelijke kopje koffie uit het restaurant te halen. Dat kon wel wachten tot na middernacht, als de pianist was afgetaaid en alle gasten hun volgegeten buiken naar de kamers hadden gesleept.

Ellis had weinig door te geven. Er was een paar keer geklaagd over kou op de kamers, maar daar kon eigenlijk niemand wat aan doen. Het was tenslotte winter.

Winter. Ik vind de winter mooi, ik ben een fan. Na de herfst is hij mijn favoriete jaargetijde. Hoe langer donker, hoe beter. Dan maar wat minder vitamine D. Die ongezonde look werk ik wel weg met de zonnebank van het hotel. Het kan me niet schelen dat ik daar kanker van kan krijgen. Je krijgt tegenwoordig al schurft van strakke sokken, het zal me wat.

Groot nadeel van de winter is echter die laatste week van december. De Feestdagen. Ik kan er niet tegen, ik krijg al maagkramp als ik in oktober de oproepen voor de *All You Need*-kerstspecial op tv voorbij zie komen. Dat ligt niet aan het programma, dat ligt aan mij; ik verdraag de liefde niet. Ik kan niet tegen de holle genegenheid die de Kerst de mensen aanwrijft. Het zal voor menigeen ongetwijfeld een heerlijk feest zijn, maar niet voor mij. Ik krijg er uitslag van. Ik bedoel, denkt Robert ten Brink met Kerst wel eens aan de outcasts en de loners die zich zonder die heuglijke warmte door de decembermaand slepen, de bagage van jarenlange kilte op de rug, hopend dat de schone lei van het nieuwe jaar nu eens met liefdevol rood zal worden beschreven?

Ik denk het niet.

“Zeg Max,” begon Ellis, en aan haar stem hoorde ik dat ze van plan was iets te vragen waarvan ze niet zeker wist of ze het wel zou moeten vragen, “hoe ging het nou van de week met dat meisje waarmee je iets ging drinken?”

Ik had wel verwacht dat ze hierover zou beginnen. Niet omdat ze nou zo nieuwsgierig was, nee, het was mijn eigen schuld; vorige week had ik hoog van de toren geblazen over een op handen zijnde hereniging met mijn ex-vriendin Elize, die me de afgelopen tijd veelvuldig had gebeld, altijd anoniem. Ik was steevast uitgegaan van telemarketeers, tot ze op een avond een voicemail achterliet. Of ik niet weer eens wat af wilde spreken. Ik geef toe, het was fijn

geweest haar stem te horen. Maar het was jammer dat ze niet veranderd was.

Met Ellis kon ik dit soort dingen wel delen, en ze leek vorige week oprecht blij te horen dat ik weer eens een doel voor ogen had. Desalniettemin maakte ik me er nu met een lattes 'ging niet door' vanaf. Het was immers kerstavond. Dan moet je het over de mooie dingen hebben. De Disney-shit.

Ik liep mijn rondes, buiten door de kou en binnen door de warme gangen van het hotel. Op de onderste etage van het pand, die voor het grootste gedeelte door vergaderzalen, voorraadruimtes en het zwembad werd beslagen, kwam ik Kevin van de bediening tegen. Hij was bezig een steekkarretje met dozen wijn naar de lift te rijden.

"Hé, alles goed?" vroeg ook hij. Ik knikte en zei: "Met jou?"

"Ja man, best. Beetje brak nog van gister. Bunkerhard gezopen." Daar was misschien geen woord van gelogen, maar iedereen in het bedrijf wist dat Kevins indrukwekkende drankverhalen enkel bedoeld waren om zijn softe kant te compenseren. Als hij namelijk tijdens het nazitten door zijn meisje werd gebeld, wat geregeld gebeurde, begon hij vanuit het niets met een zoetig stemmetje te spreken. "Hé schatje," ging het dan, "...Nee, ja, het werd iets later vanavond... Ja, ja, ik kom eraan oké? Ik drink nog even m'n biertje op en dan ga ik... Ja, nee, weet ik... Zie je zo, liefje."

Best schattig.

Na mijn binnenronde stuurde ik Ellis naar huis. Terwijl ze haar jas aantrok vroeg ik of ze vanavond nog iets leuks ging doen. Ze zei dat ze zich met haar kont op de bank zou planten om met een pot rooibosthee en een bak speculaas *Love Actually* op dvd te gaan kijken. Later zou haar vriend uit de avonddienst komen, en dan was het tijd voor cadeautjes. Ze was benieuwd of het paar sokken in de smaak zou vallen.

"Serieus? Geef jij sokken voor Kerst? Ben jij er zo eentje?"

“Ja, maar meer als geintje hoor,” verklaarde ze lachend, “doen we elk jaar. En hij geeft me dan zoiets geks als een theemuts of zo. Maar ik geef hem ook iets echts, zeg maar. Ik heb een vet mooi kookboek voor ‘m gekocht.”

“Oja?”

“Ja. Heel duur ook. Het zegt je vast niks als ik de titel noem. ’t Is heel, eh... *sophisticated*, zeg maar.”

“Dat zegt me vast niks, inderdaad. Ik heb zelf maar één kookboek thuis.”

“De handleiding van je magnetron zeker?”

Ik knikte grijnzend. Volgens mij had ik die grap al eens gemaakt, al had ik wel degelijk een echt kookboek. Een Fokke & Sukke-kookboek, ooit gekregen van mijn moeder.

“Naja, hoe dan ook, werk ze dan maar vannacht. Enne, fijne dagen hè?”

“Dat gaat wel goed komen,” zei ik met een glimlach die waarschijnlijk nog minder overtuigde dan mijn woorden.

Ellis liep om de balie heen en verdween door de glazen schuifdeuren in de donkerte van de late winteravond. Na een berustende zucht ging ik achter de computer zitten en luisterde naar de potpourri van spraak die vanuit het restaurant de lobby in dreef. De pianist was er inmiddels mee opgehouden. Boven mij, vanuit een roostertje in het plafond, sijpelde een slome saxofoonversie van *White Christmas* naar beneden. Dat nummer had ik de afgelopen dagen misschien wel honderd keer gehoord, in half zoveel verschillende uitvoeringen. Om eerlijk te zijn begon ik het lied zo onderhand een beetje zat te worden.

Halverwege een spelletje patience werd ik opgeschrikt door het geklak van schoenzolen op graniet. Ik keek op en zag een man van in de vijftig door de lobby lopen. Hij had een smoking aan. Mompelend in zichzelf waggelde hij naar de trap aan de overzijde van de lobby. Hij had opzij kunnen kijken en mij zien zitten, klaar om heel gastvrij te knikken en ‘goedenavond’ te zeggen, waarop hij dan

hetzelfde zou kunnen doen, of misschien één van die twee dingen. Maar hij keek niet. Ik ging er maar vanuit dat hij haast had. Wie weet snakte hij naar een stiekeme sigaret op het balkon, of wilde hij in de privacy van zijn eigen hotelkamer even een opdringerige drol de vrije loop laten.

Twee vastgelopen potjes patience later besloot ik iets te nuttigs te gaan doen. Ik schoof de tijdschriften van de leestafel in enigszins nette stapels, en maakte het rek met brochures van lokale uitgaansgelegenheden op orde. Deze folders werden na een vluchtig doorbladeren vaak maar half terug in hun vakje gestoken, of in het vakje ernaast of dat erboven.

Ik erger mij aan dat soort dingen.

Terug achter de pc maakte ik een rondje langs de netwerksites waarop ik ingeschreven stond. Er was niet veel gebeurd sinds ik vanochtend voor het laatst gekeken had. Ja, een verse kerstwens hier en daar, maar goed, die stuurde men naar iedereen. Dat gaat heel makkelijk op zulke sites.

Rond half twaalf vertrokken de eerste eters. Pratend en lachend schuifelden ze richting kamer, een enkeling neuriede mee met de muziek die uit het plafond kwam. Niemand zag mij zitten, niemand was zich bewust van mijn nabije aanwezigheid. Ik voelde me net Bruce Willis in *The Sixth Sense*. Onzichtbaar, en ook wel een beetje dood.

Vlak na middernacht verdwenen de laatste gasten. Kevin en zijn drie collega's maakten het restaurant aan kant en dronken hun sluitborrels. Om half twee, toen ik eindelijk alleen was, maakte ik de strop van mijn das iets lossen en deed ik het bovenste knooppje van mijn overhemd open. Dat deed ik altijd als ik alleen was. Je zou het een ritueel kunnen noemen, de bevrijding van zowel de mensen als de wurggreep van mijn iets te krappe overhemd.

Tijdens het nazitten van het restaurantpersoneel had ik al enkele taken van mijn checklist gedaan, waaronder het legen van de

prullenbak die in het kantoortje stond, het aanmaken van de key-cards voor de gasten die morgen kwamen (dit waren er niet veel), het uitdraaien en vervolgens in respectievelijk een A4-envelop en een archiefdoos steken van een hele rits omzetlijsten, en het vervangen van uitgevallen lampen in de gangen van het hotel - dit waren er slechts twee vandaag. Verder had ik nog wat opruim- en schoonmaakwerk gedaan. Dit hoefde niet, maar ik deed het toch om de tijd te doden tot mijn collega's op huis aan gingen.

Mijn baan werd namelijk pas interessant als ik het rijk alleen had. Dan kon ik in alle rust een bak ijs volscheppen, bitterballen frituren, uitgebreid stofzuigen met mijn iPod in de oren, of hardop met mezelf over vroeger praten omdat het enkel in mijn hoofd ophalen van herinneringen hen zo ongrijpbaar doet blijven.

En meer van dat.

Nadat ik de meterslange stofzuigerslang van zijn haak in de kast had getild ontdeed ik het ding van de wirwar aan knopen waarin het verstrikt zat. De ochtendploeg rolde hem zelden op in nette cirkels, en netjes aan de haak gehangen werd hij al helemaal nooit. Hierdoor ging aan mijn nachtelijk stofzuigen regelmatig een handeling vooraf die iets weg had van het tegen zichzelf in bescherming nemen van een suïcidale wurgslang. Geen pretje, maar ik was het zo onderhand gewend.

Luisterend naar The Stooges haalde ik de stofzuiger door het op de tafellampjes na onverlichte restaurant. Routineus schoof ik het mondstuk onder tafels heen en weer, tussen stoelpoten door. De gangpaden deed ik met lange halen, waarbij ik zo nu en dan even stilstond voor een paar noten luchtgitaar op de aluminium buis van de stofzuiger.

Op een gegeven moment, toen ik me aan het einde van een gangpad omdraaide, zag ik bij de entree van het restaurant een meisje staan. Schrik stompte me in de maag en deed mijn adem stokken. Opgejaagd bloed kroop in no time naar mijn wangen. Had dat meisje mij zien rocken op de riff van *Gimme Danger*? Ik trok de

oordopjes uit mijn oren, liet de stofzuiger als heet uit mijn handen vallen en spoedde me naar de andere kant van het restaurant.

“Sorry dat ik stoor,” zei het meisje, zonder te laten blijken of ze mij de rockster had zien uithangen, “maar ik wil eruit, en jullie voordeur zit op slot.”

Uit schaamte durfde ik haar niet aan te kijken, dus richtte ik mijn blik op het pakje mentholsigaretten dat ze in haar hand had. Tegelijkertijd nam ik het meisje iets beter in me op. Ze droeg een lichtgrijze joggingbroek, een roze hoodie en een witte bodywarmer die aan de vele slijtplekken te zien al aardig wat had meegemaakt.

Terwijl ik met gebogen hoofd voor haar uit liep, de lobby door, zocht ik naar iets grappigs om te zeggen. En vond niets. Ik was te veel van slag door deze abrupte onderbreking van mijn alleente. Bij de glazen schuifdeuren aangekomen ging ik op mijn tenen staan om bij de grendelknop te kunnen. Deze draaide ik een slag, waarop de deuren uiteen schoven. Ik zag nu pas dat het buiten was gaan sneeuwen.

Het meisje zag het ook. “Shit, het snéuwt gewoon!... Trouwens, moet ik zometeen weer aanbellen of zo?”

Ik keek haar aan, eindelijk. Ik schatte haar een jaar of vijftwintig. Ze had een rond gezicht met daarin twee groene ogen die wat vermoeid in de mijne keken. Haar lange, aardbeienblonde haren hingen wat warrig langs haar gezicht, en in haar droge lippen zaten kloofjes.

“Eh, nou...” bracht ik zo daadkrachtig mogelijk uit, “nee hoor, dat hoeft niet... Ik open, eh, laat ‘m wel even niet op slot.”

Ze glimlachte dankbaar. “*Thanks*. Tot zo dan maar.” Ze liep naar buiten, de nachtelijke vrieskou in, en stak de sigaret tussen haar lippen. Ik wist niet of ik medelijden met haar had, dan wel bewondering voor haar doorzettingsvermogen. Alles voor een sigaret, moest ze denken. Ik was bekend met die gedachte, al was ik zelf inmiddels jaren gestopt.

Ik nam plaats achter de computer van de receptie. Dat stofzuigen kwam later wel. Eerst wilde ik dit meisje weer naar binnen zien komen, zodat ik iets tegen haar kon zeggen - als ik weer in het restaurant stond ging ze wellicht rechtstreeks terug naar haar kamer.

“Tot zo,” had ze gezegd. Dat klonk als een belofte.

Rillend kwam ze het hotel weer in, haar handen op en neer over haar bovenarmen wrijvend. Een donkerroze blos was op haar wangen geslagen.

“Je moet er wat voor over hebben, nietwaar?” vroeg ik zodra ze oogcontact maakte. Het was het beste waar ik na vijf minuten bedenktijd mee op de propfen kon komen. Een clichématige dooddoener van een retorische flutvraag.

“Ach,” zei ze met een frons, “ik kon toch niet slapen.”

“O, sorry,” zei ik, zonder precies te weten waarom. Het meisje lachte snuivend, wat mijn gevoel van onnozelheid verdreefde.

“Ja, waren de zachte matrassen uitverkocht of zo?”

“Eh...”

Ons gesprek viel dood nog voor het echt tot leven was gekomen. Het meisje stak haar handen in de zakken van haar joggingbroek, rechtte haar rug en kwam toen dichtter naar de balie gesloft. Binnensmonds gapend boog ze zich voorover om haar weerspiegeling in de koperen receptiebel te bekijken. Ikzelf richtte me tot de monitor voor mij, ook al was hier niets bijzonders op te zien.

“Dus... jij moet hier nog de hele nacht?” vroeg ze, het gesprek reanimerend. Ze keek nog altijd naar zichzelf in de bel.

“Jep. Tot een uur of zeven.”

“Wauw. Dat duurt nog wel effe.”

“Inderdaad.” Ik keek op mijn horloge. “Nog ruim vijf uur.”

Het meisje keek me aan en gaf me een meewarig glimlachje. “Sorry dan, dat ik het er zo inwrijf.”

“Geeft niet hoor.”

“Trek je het nog?”

“Ikke wel. Je went eraan. En ik heb nog genoeg te doen, dus dat scheelt.” Ik tikte twee keer met mijn wijsvinger op de checklist, die naast het toetsenbord lag. Ongeveer een derde van de hokjes was aangevinkt.

“O, zal ik je dan maar aan je werk laten...” zei ze, turend naar de naambadge die in de borstzak van mijn overhemd gespeld zat, “...Max?”

Ik zei dat ik het niet zo bedoeld had. Hierop zei het meisje dat het ook maar een geintje was. Vervolgens, en dit stuurde een aangename tinteling door mijn buik, vroeg ze: “Kan ik hier eigenlijk nog wat te drinken krijgen?”

“Uiteraard!” zei ik, dusdanig enthousiast dat ik vreesde dat het opviel. Het kwam geregeld voor dat ik iemand ’s nachts nog iets in te schenken kreeg, maar dat betrof over het algemeen geen aantrekkelijke meisjes van ongeveer mijn leeftijd. Nee, eerder kreeg ik de dronken debielen die vanuit een lokale kroeg terug naar het hotel waren komen zwalken, ik kreeg de smeerpippen die de smaak van een zojuist uitgezwaaide callgirl met bourbon uit hun mond wilden spoelen, en zo heel af en toe, op een goede nacht, trof ik de door een jetlag geplaagde Amerikaan op zakenreis aan mijn balie, smekend om een *nightcap* omdat hij *can't fucking sleep*.

“’s Kijken,” dacht het meisje hardop, “waar heb ik zin in... O, sterrenmunt, heb je dat?”

“Eh, de thee bedoel je?”

“...Ja. De thee.” Ze zei er nog net geen ‘dombo’ achteraan.

“Volgens mij wel. Moment.”

Ik liep achter de balie vandaan, het restaurant in. Daar klonk nog steeds het monotone suizen van de stofzuiger. Ik liet een glazen kopje vollopen met heet water en zocht tegelijkertijd de theedoos af naar sterrenmunt. Er was nog precies één zakje van. Ik nam

het uit de doos en voelde een rilling over mijn rug lopen toen de overheersende anijsgeur mijn neus bereikte.

Ik ben er niet weg van, sterrenmunt.

“Lekker donker hierzo,” klonk opeens de stem van het meisje. Ze was het restaurant in komen lopen. Kennelijk had ze geen zin om in haar eentje bij de balie te staan wachten.

“Jep.”

Ze kwam naar me toe. Ik zette het schoteltje met de kop water en het theezakje op de hoek van de bar, en vroeg haar of ze suiker wilde. Ze zei van niet en vroeg: “Maar vind je dit niet... té donker?”

“Hoe bedoel je?”

“Als in: deprimerend? Troosteloos?”

Troosteloos. Wat een bloedmooi woord.

“Nee hoor,” zei ik, “ik hou d'r wel van.”

Ze liet het theezakje in het water zinken, tilde het om de zoveel tellen even op en liet het dan weer zakken. Ze deed het heel beheerst, alsof het touwtje bij een iets te ruwe beweging los zou kunnen schieten.

“Maar is dat dan niet, hoe zal ik het zeggen, éénzaam? Zo helemaal alleen, midden in de nacht?”

Ik haalde mijn schouders op. “Neuh.”

“Geen teamplayer dus?”

“Niet bepaald, nee,” lachte ik. “Ik zeg wel eens: als ik met mensen wil werken, dan zoek ik wel een baantje in het mortuarium.”

Dat was mijn standaardantwoord op een veelgestelde vraag. Er werd vaak om gelachen, soms werd hij niet gesnapt. Het meisje, op haar beurt, sloeg de ogen neer en gniffelde bescheiden. Alsof het een grap was die ze al eens eerder had gehoord.

“Moet je trouwens m'n kamer weten? Voor de thee?”

Ik schudde mijn hoofd. “Nee hoor. Deze is van het huis.”

“Echt waar? Waar heb ik dat aan verdiend?”

“Eh, nou, vanwege dat de matras te hard is en zo,” antwoordde ik. In werkelijkheid had ik gewoon geen zin om de restaurantkassa helemaal op te starten. Dat duurde toch al gauw een dikke tien seconden.

“Jeetje, wat lief!” Ze keek achterom, het verlaten restaurant in, en vroeg me of het oké was als ze aan een tafeltje ging zitten.

“*Be my guest,*” zei ik. Het meisje nam plaats aan de dichtstbijzijnde tafel aan het raam. Zelf bleef ik staan waar ik stond, leunend met mijn elleboog op de hoek van de bar. Boven mij klonk *Silver Bells* van Jim Reeves. Dat was ook niet voor het eerst deze maand.

Het meisje vroeg me iets, maar ik kon het niet verstaan omdat ze vlakbij de ruisende stofzuiger zat. Ik liep naar de plek waar de slang in de vloer gestoken zat, trok hem eruit en vroeg het meisje wat ze had gezegd.

“Nou, of je er niet even bij komt zitten?”

“Je bedoelt... aan tafel?”

“Ach, op de grond mag ook hoor.”

“Eh... oké.”

“Of is je haat jegens de mensheid te diep om bij iemand aan tafel te kunnen zitten?”

“Nee hoor,” zei ik, “dat kan nog net.”

Met benen die een beetje trilden liep ik naar haar tafel. Ik ging zitten en probeerde een ontspannen houding aan te nemen. Helaas voor mij waren de ontspannen houdingen twee seconden eerder opgehouden te bestaan. Het meisje stak een hand uit en zei: “Ik heet Sara, trouwens.” Ik schudde haar hand en glimlachte beleefd. Haar vingers waren koud, haar handpalm was iets minder klam dan de mijne.

“Ik ben Max,” zei ik, zowel verward als verrukt door het aanraken van de jongedame tegenover me, hier, op dit nachtelijke uur. “Maar dat wist je al.”